

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2019-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Frederikou Birkovou, Brezová 10, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 575/2000 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 94/2018, 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, ako aj sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

██████████, a ██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 575/2000 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 1 Co 94/2018, 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014 a sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 (ďalej aj „napadnutý postup krajského súdu“).

2.1 Sťažovatelia v pozícii žalovaných sú stranou sporu v konaní o odstránenie stavby a vypratanie pozemku, ktoré je vedené na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 575/2000 od 6. júna 2000.

2.2 V predmetnom konaní okresný súd rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) č. k. 22 C 575/2000-256 z 2. marca 2010 (ďalej len „prvý rozsudok okresného súdu“), ktorý bol na základe odvolania sťažovateľov uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 z 11. októbra 2012 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie.

2.3 Rozsudkom č. k. 22 C 575/2000-422 z 26. novembra 2013 (ďalej len „druhý rozsudok okresného súdu“) okresný súd vo veci rozhodol druhýkrát. Proti uvedenému rozsudku sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014 z 30. septembra 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) tak, že druhý rozsudok okresného súdu v napadnutom konaní v celom rozsahu potvrdil.

2.4 Sťažovatelia proti rozsudku krajského súdu 7. januára 2016 podali dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 40/2017 z 24. januára 2018 tak, že rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým potvrdil druhý rozsudok okresného súdu, zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na nové konanie.

3. Sťažovatelia v sťažnosti poukazujú na skutočnosť, že napadnuté konanie na okresnom súde začalo 6. júna 2000, a teda ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu je celková dĺžka napadnutého konania viac ako 18 rokov. Sťažovatelia v tejto súvislosti uviedli, že „... majú za to, že spory o vypratanie nehnuteľnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložité... že ich správanie bolo počas celej doby konania aktívne a súčinné.“. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, sťažovatelia v sťažnosti konštatujú, že „síce bolo uskutočnených 19 pojednávaní... sú však toho názoru, že väčšina pojednávaní bolo neefektívnych, formálnych odročovaných na neurčito.“. Vo vzťahu k postupu krajského súdu sťažovatelia uvádzajú, že „spis sa tam nachádzal opakovane a to od 8. mája 2010 do 11. októbra 2012, od 30. apríla 2014 do 30. septembra 2015 a napokon od 8. februára 2018 doteraz“.

4. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. Zn. 22 C 575/2000, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. Zn. 1 Co 94/2018, v konaní vedenom pod sp. Zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, ako aj sp. Zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010.

Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Košice II, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 575/2000 konal bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd prikazuje krajskému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 94/2018 konal bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd priznáva sťažovateľom primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 € pre každého z nich (pričom okresný súd je povinný uhradiť 10 000 € a krajský súd 5000 €), ako aj náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony (príprava a prevzatie zastúpenia, spísanie sťažnosti a podanie vyjadrenia) pre troch sťažovateľov...“

5. Sťažovatelia svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 15 000 € pre každého z nich odôvodňujú takto: *„Prieťahy v konaní okresného a krajského súdu napomáhajú k pocitu frustrácie sťažovateľov, keď konanie začalo ešte za života ich nebohého otca (ktorý zomrel ešte v júni 2002) a trvá viac ako 18 rokov. Sťažovatelia majú pocit bezradnosti z toho, že toto konanie trvá tak dlho a vždy keď sa rodina stretne pociťujú z tohto konania psychickú traumú, keďže do tohto konania je zainteresovaná už celá rodina.“*

II.

6. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Sťažovatelia sťažnosťou doručenou ústavnému súdu namietajú porušenie ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 575/2000 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010

12. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným prietahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú,

aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

13. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

14. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný

aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

16.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní sp. zn. 22 C 575/2000 26. novembra 2013 rozhodol vo veci samej svojím druhým rozsudkom, proti ktorému sťažovatelia podali odvolanie. Súdny spis vedený v napadnutom konaní na okresnom súde bol na základe podaného odvolania 30. apríla 2014 predložený krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní.

16.2 Vo vzťahu ku konaniu vedenému na krajskom súde pod sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010, v ktorom krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľov proti prvému rozsudku okresného súdu, ústavný súd uvádza, že toto bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 z 11. októbra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31. januára 2013.

17. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia návrhu na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu, t. j. k 4. júlu 2018, bolo napadnuté konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 právoplatne skončené a v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 22 C 575/2000 okresný súd už meritórne rozhodol a spis už bol mimo jeho dispozície, pretože ho 30. apríla 2014 predložil krajskému súdu pre účely rozhodnutia o odvolaní, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v už uvedenom napadnutom konaní nemohlo dochádzať.

18. S poukazom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu a napadnutému postupu krajského súdu v konaní sp. zn. 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 94/2018, 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014

19. Predmetom činnosti ústavného súdu v danej veci je aj posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 1 Co 94/2018 a sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20.1 Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním veci prípisom zo 7. novembra 2018 a následne prípisom z 9. januára 2019 vyžiadal od krajského súdu súdny spis okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 22 C 575/2000 a príslušné zberné spisy krajského súdu vedené pod sp. zn. 1 Co 94/2018, 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, 4 Co 169/2010, 4 Co 171/2010, 4 Co 172/2010 spolu s chronológiou úkonov vykonaných v označených konaniach.

20.2 Dňa 24. januára 2019 bol ústavnému súdu doručený vyžiadaný súdny spis spolu s chronológiou úkonov, z ktorého ústavný súd zistil tieto skutočnosti týkajúce sa postupu krajského súdu v sťažovateľmi namietanom konaní vedenom najprv pod sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, teraz pod sp. zn. 1 Co 94/2018:

- 30. apríla 2014 – predloženie spisu okresného súdu sp. zn. 22 C 575/2000 s opravným prostriedkom krajskému súdu, vec bola pridelená do senátu 1 Co,

- 9. mája 2014 – úradný záznam o nazretí do súdneho spisu – [REDACTED],

- 16. decembra 2014 – krajskému súdu doručená urgencia od [REDACTED], so žiadosťou, aby krajský súd rozhodol o podanom odvolaní v čo najkratšom možnom čase,

- 17. septembra 2015 – nariadenie sudcu zverejniť na úradnej tabuli krajského súdu oznam o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia 23. septembra 2015,

- 18. septembra 2015 – zverejnené oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia 23. septembra 2015,

- 22. septembra 2015 – oznámenie o zrušení termínu vyhlásenia rozhodnutia, ktoré sa malo konať 23. septembra 2015,
- 22. septembra 2015 – vydané uznesenie č. k. 1 Co 417/2014-506, v ktorom krajský súd pripustil návrh na zámenu strán sporu na strane žalobcu,
- 24. septembra 2015 – zverejnené oznámenie o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia 30. septembra 2015,
- 30. septembra. 2015 – zápisnica o vyhlásení rozhodnutia pred odvolacím súdom. Krajský súd vyhlásil rozsudok č. k. 1 Co 417/2014-511, ktorým potvrdil druhý rozsudok okresného súdu a zrušil uznesenia okresného súdu z 18. februára 2014 o uložení povinnosti žalovaným v 3. a 4. rade zaplatiť súdny poplatok,
- 16. novembra 2015 – súdny spis doručený okresnému súdu,
- proti rozsudku krajského súdu č. k. 1 Co 417/2014-511 z 30. septembra 2015 bolo podané dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Cdo 40/2017 z 24. januára 2018 tak, že rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým tento potvrdil druhý rozsudok okresného súdu, zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na nové konanie,
- 12. marca 2018 – predložený spis s opravným prostriedkom krajskému súdu, vec bola pridelená do senátu 1 Co,
- 20. júna 2018 – úradný záznam o nazretí do súdneho spisu – [REDAKOVANÉ],
- 16. augusta 2018 – krajský súd si od okresného súdu vyžiadal právoplatné rozhodnutie vydané okresným súdom v konaní sp. zn. 19 D 21/2014 (konanie o prejednaní dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ]),
- 30. augusta 2018 – vydané uznesenie sp. zn. 1 Co 94/2018, ktorým krajský súd rozhodol o pokračovaní v konaní s osobami, na ktoré prešla povinnosť, o ktorú v konaní ide, po nebohom žalovanom v 1. rade [REDAKOVANÉ].

21.1 Z chronológie úkonov vykonaných v konaní vedenom na krajskom súde najprv pod sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, teraz pod sp. zn. 1 Co 94/2018, vyplýva, že okresný súd predložil krajskému súdu spis sp. zn. 22 C 575/2000 spolu s odvolaním proti druhému rozsudku okresného súdu 30. apríla 2014. Krajský súd o odvolaní proti druhému rozsudku okresného súdu rozhodol 30. septembra 2015 a následne 16. novembra 2015 vrátil spis okresnému súdu.

21.2 Na základe dovolania podaného sťažovateľmi proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 8 Cdo 40/2017 z 24. januára 2018 rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým tento potvrdil druhý rozsudok okresného súdu, zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na nové konanie, aby opätovne rozhodol o odvolaní proti druhému rozsudku okresného súdu.

21.3 Spis okresného súdu sp. zn. 22 C 575/2000 bol krajskému súdu pre účely opätovného rozhodnutia o odvolaní proti druhému rozsudku okresného súdu doručený 8. marca 2018. Ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti nebolo predmetné konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 1 Co 94/2018 ukončené právoplatným rozhodnutím krajského súdu.

21.4 Konanie na krajskom súde vedené pod sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014 pred rozhodnutím najvyššieho súdu trvalo takmer 1 rok a 7 mesiacov. Konanie o odvolaní sťažovateľov proti druhému rozsudku okresného súdu vedené na krajskom súde po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní pod sp. zn. 1 Co 94/2018 ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvalo 4 mesiace, t. j. sťažovateľmi napadnuté konanie na krajskom súde najprv vedené pod sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, teraz pod sp. zn. 1 Co 94/2018 trvalo ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu celkom takmer 2 roky.

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00).

23. V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy,

sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

24. Ústavný súd je toho názoru, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014, teraz pod sp. zn. 1 Co 94/2018 neboli spôsobené také prietahy, ktorých intenzita by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení sťažovateľmi označených práv. Ústavný súd konštatuje, že obdobie v trvaní dvoch rokov, keď sa na krajskom súde nachádza spis okresného súdu sp. zn. 22 C 575/2000 pre účely rozhodnutia o odvolaní sťažovateľov proti druhému rozsudku okresného súdu, o ktorom krajský súd rozhoduje už druhýkrát, je síce už na hrane ústavnej akceptovateľnosti, avšak s poukazom na konštantnú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva pri posudzovaní dĺžky konania na jednom stupni všeobecných súdov ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti smerujúcej proti napadnutému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Co 94/2018, 1 Co 417/2014, 1 Co 418/2014, 1 Co 419/2014 zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

25. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov nastolenými v sťažnosti (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2019